TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2005. gada 12. aprīlī *

Lieta C-265/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Audiencia Nacional* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 9. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 17. jūnijā, tiesvedībā

Igor Simutenkov

pret

Ministerio de Educación y Cultura un

Real Federación Española de Fútbol.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] un A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*], A. La Pergola [*A. La Pergola*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], P. Kūris [*P. Kūris*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], E. Levits un A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*],

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Simutenkova [*Simutenkov*] vārdā — Alvaress de la Rosa [*Álvarez de la Rosa*], *abogado*, un F. Toledo Hontijuelo [*F. Toledo Hontiyuelo*], *procuradora*,

— *Real Federación Española de Fútbol* [Spānijas Karaliskās futbola federācijas] vārdā — H. Fraile Kinzanjoss [*J. Fraile Quinzaños*], *abogado*, un H. Viljasante Garsija [*J. Villasante García*], *procurador*,

— Spānijas valdības vārdā — E. Brakehaiss Konesa [*E. Braquehais Conesa*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Hofmeisters [*F. Hoffmeister*] un D. Martins [*D. Martin*], kā arī I. Martinesa del Perala [*Martínez del Peral*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 11. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 23. panta 1. punktu Partnerības un sadarbības līgumā starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Krievijas Federāciju, no otras puses, kas tika parakstīts 1994. gada 24. jūnijā Korfu un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1997. gada 30. oktobra Lēmumu 97/800/EOTK, EK, *Euratom* (OV L 327, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Kopienu un Krievijas partnerības līgums").

2 Šis prejudiciālais lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp Simutenkovu un *Ministerio de Educación y Cultura* [Izglītības un kultūras ministriju] un Spānijas Karalisko futbola federāciju (turpmāk tekstā — "*RFEF*") par sporta tiesisko regulējumu, ar kuru ierobežots to spēlētāju no trešajām valstīm skaits, kas var piedalīties nacionālajās sacensībās.

Atbilstošās tiesību normas

3 Kopienu un Krievijas partnerības līgums stājās spēkā 1997. gada 1. decembrī. Tā 23. panta 1. punkta, kas ietverts minētā līguma IV sadaļā ar nosaukumu "Noteikumi attiecībā uz uzņēmējdarbību un ieguldījumiem", I nodaļā ar nosaukumu "Nodarbinātības nosacījumi" ir noteikts:

"Ievērojot katrā dalībvalstī spēkā esošos tiesību aktus, nosacījumus un procedūras, Kopiena un tās dalībvalstis nodrošina, ka attiecībā uz Krievijas pilsoņiem, kas ir likumīgi nodarbināti kādas dalībvalsts teritorijā, netiek pieļauta diskriminācija pilsonības dēļ saistībā ar nodarbinātības nosacījumiem, atlīdzību vai atlaišanu, salīdzinot ar attiecīgās valsts pilsoņiem."

4 Kopienu un Krievijas partnerības līguma 27. pantā noteikts:

"Sadarbības padome pieņems ieteikumus šī līguma 23. un 26. panta ieviešanai."

5 Kopienu un Krievijas partnerības līguma 48. pantā, kas arī ietverts IV sadaļā, paredzēts:

"Šīs sadaļas mērķiem nekas šajā līgumā neliedz līgumslēdzējpusēm piemērot savus tiesību aktus attiecībā uz fizisko personu ieceļošanu un uzturēšanos, nodarbinātību,

darba nosacījumiem un uzņēmējdarbību, kā arī pakalpojumu sniegšanu, ar nosacījumu, ka tie netiek piemēroti tādā veidā, kas liedz vai traucē izmantot priekšrocības, kuras līgumslēdzējpusei paredzētas kādā no šī līguma noteikumiem. [..]"

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

6 Simutenkovs ir Krievijas pilsonis, kurš ar šo lietu saistīto faktu rašanās laikā dzīvoja Spānijā, kur viņš bija saņēmis uzturēšanās un darba atļauju. Tā kā viņš bija nodarbināts kā profesionāls futbola spēlētājs atbilstoši darba līgumam ar *Club Deportivo Tenerife*, viņam bija federālā licence kā trešās valsts spēlētājam.

7 2001. gada janvārī Simutenkovs ar minētā kluba starpniecību iesniedza lūgumu *RFEF*, lūdzot nomainīt viņam izsniegto federālo licenci ar tādu licenci, kāda ir Kopienu spēlētājiem. Šī lūguma pamatojumam viņš atsaucās uz Kopienu un Krievijas partnerības līgumu.

8 Ar 2001. gada 19. janvāra lēmumu *RFEF*, pamatojoties uz Vispārīgo regulējumu un 1999. gada 28. maijā noslēgto līgumu ar Nacionālo profesionālā futbola līgu (turpmāk tekstā — "1999. gada 28. maija līgums"), šo lūgumu noraidīja.

9 Atbilstoši *RFEF* Vispārīgā regulējuma 129. pantam profesionālā futbola spēlētāja licence ir minētās federācijas izsniegts dokuments, kas ļauj nodarboties ar attiecīgo sporta veidu kā šīs federācijas biedram un piedalīties spēlēs un oficiālās sacensībās konkrētam klubam piederoša spēlētāja statusā.

10 Šī vispārīgā regulējuma 173. pantā noteikts:

"Ievērojot šajā regulējumā paredzētos izņēmumus, futbola spēlētājam jābūt Spānijas, citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas pilsonim, lai viņu varētu reģistrēt un piešķirt viņam profesionāla spēlētāja licenci."

11 Minētā vispārīgā regulējuma 176. panta 1. punktā noteikts:

"1. Nacionālajā līmenī organizētām oficiālām un profesionālām sacensībām reģistrētie klubi ir tiesīgi pieteikt dalībai sacensībās tikai tādu skaitu ārvalstu spēlētāju no trešajām valstīm, kāds noteikts starp *RFEF*, Nacionālo profesionālo futbola līgu un Spānijas Futbolistu asociāciju noslēgtajos līgumos. Pie tam šie līgumi nosaka attiecīgās kategorijas spēlētāju skaitu, kas vienlaicīgi var piedalīties spēlē.

[..]"

12 Atbilstoši 1999. gada 28. maija līgumam to spēlētāju no trešajām valstīm skaits, kas jebkurā laikā var piedalīties Spānijas premjerlīgā, 2000./2001.–2004./2005. gada sezonai bija trīs spēlētāji, otrās līgas gadījumā — trīs spēlētāji 2000./2001. un 2001./2002. gada sezonai un divi spēlētāji nākamajām trim sezonām.

13 Uzskatot, ka šajā regulējumā pastāvošā atšķirība starp Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Ekonomikas zonas (turpmāk tekstā — "EEZ") pilsoņiem un trešo valstu pilsoņiem attiecībā uz Krievijas spēlētājiem nav saderīga ar Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktu un ka tā ierobežo viņa profesionālo darbību, Simutenkovs cēla prasību *Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo* [Centrālajā administratīvajā tiesā] pret 2001. gada 19. janvāra lēmumu, ar ko tika noraidīts viņa lūgums izsniegt jaunu licenci.

14 Tā kā minētā prasība ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu tika noraidīta, Simutenkovs pārsūdzēja šo spriedumu *Audiencia Nacional*, kas nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Kopienu un Krievijas] partnerības līguma 23. pants aizliedz sporta federācijai piemērot profesionālam sportistam, kam ir Krievijas pilsonība un kas ir likumīgi nodarbināts Spānijas futbola klubā, kā tas ir pamata prāvā, noteikumu, atbilstoši kuram nacionālā līmenī organizētās sacensībās klubi var izmantot tikai ierobežotu spēlētāju skaitu no trešajām valstīm, kas nav Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu dalībvalstis?"

Par prejudiciālo jautājumu

15 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas profesionālam sportistam, kam ir Krievijas pilsonība un kas ir likumīgi nodarbināts dalībvalstī dibinātā klubā, aizliedz piemērot šīs dalībvalsts sporta federācijas pieņemtu noteikumu, atbilstoši kuram klubi nacionālā līmenī organizētās sacensībās var izmantot tikai ierobežotu spēlētāju skaitu no trešajām valstīm, kas nav Līguma par EEZ dalībvalstis.

16 Simutenkovs un Eiropas Kopienu Komisija uzskata, ka Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkts aizliedz tādu noteikumu kā 1999. gada 28. maija līgumā paredzētais.

17 Savukārt *RFEF* savas nostājas pamatojumam norāda uz frāzi "ievērojot katrā dalībvalstī spēkā esošos tiesību aktus, nosacījumus un procedūras", kas ietverta minētā 23. panta 1. punkta ievaddaļā. No šīs atrunas *RFEF* secina, ka tai ar likumu piešķirtajai kompetencei — izsniegt licences futbola spēlētājiem, — kā arī sporta regulējumam, ko tā pieņēmusi, ir jāpiešķir priekšrocība attiecībā pret minētajā noteikumā paredzēto nediskriminācijas principu. Tāpat tā uzskata, ka licences izsniegšana un ar to saistītie noteikumi ir sacensību organizācijas sastāvdaļa un neattiecas uz nodarbinātības nosacījumiem.

18 Spānijas valdība piekrīt *RFEF* paustajam viedoklim un tostarp norāda, ka atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam un judikatūrai, kas to interpretē, federālā licence ir

nevis nodarbinātības nosacījums, bet gan administratīva atļauja, kas ļauj piedalīties sporta sacensībās.

19 Lai sniegtu lietderīgu atbildi uz uzdoto jautājumu, vispirms ir jāpārbauda, vai persona dalībvalsts tiesās var atsaukties uz Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktu, un apstiprinošas atbildes gadījumā jānosaka minētajā noteikumā paredzētā nediskriminācijas principa apjoms.

Par Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta tiešo iedarbību

20 Jāuzsver — tā kā minētais jautājums par Kopienu un Krievijas partnerības līguma noteikumu spēku šī līguma līgumslēdzējpušu tiesiskajās sistēmās (turpmāk tekstā — "līgumslēdzējpuses") minētajā līgumā nav atrisināts, Tiesai piekrīt izlemt šo tāpat kā jebkuru citu ar interpretāciju saistītu jautājumu attiecībā uz līgumu piemērošanu Kopienā (1999. gada 23. novembra spriedums lietā C-149/96 Portugāle/Padome, *Recueil*, I-8395. lpp., 34. punkts).

21 Šajā sakarā jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Kopienas ar trešajām valstīm noslēgta līguma noteikums ir uzskatāms par tieši piemērojamu, ja, ņemot vērā tā formulējumu, kā arī līguma mērķi un raksturu, noteikums paredz skaidru un precīzu pienākumu, kura ieviešana vai iedarbība nav atkarīga no jebkāda tālāka pasākuma pieņemšanas (2001. gada 27. septembra spriedums lietā C-63/99

Gloszczuk, *Recueil*, I-6369. lpp., 30. punkts, un 2003. gada 8. maija spriedums lietā C-171/01 *Wählergruppe Gemeinsam*, *Recueil*, I-4301. lpp., 54. punkts).

22 No Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka šis noteikums skaidri, precīzi un bez nosacījumiem paredz dalībvalstīm aizliegumu diskriminējoši attiekties pret Krievijas darba ņēmējiem to pilsonības dēļ, salīdzinot ar minētās dalībvalsts pilsoņiem, attiecībā uz nodarbinātības nosacījumiem, atlīdzību vai atlaišanu. Minētais noteikums attiecas uz tiem darba ņēmējiem, kam ir Krievijas pilsonība un kas ir likumīgi nodarbināti kādas dalībvalsts teritorijā.

23 Šāds noteikums par vienlīdzīgu attieksmi paredz konkrētu pienākumu attiecībā uz rezultātu, un persona var uz to atsaukties valsts tiesā, lūdzot nepiemērot diskriminējošos noteikumus, bez vajadzības šim nolūkam pieņemt papildu piemērošanas pasākumus (2002. gada 29. janvāra spriedums lietā C-162/00 *Pokrzeptowicz-Meyer*, *Recueil*, I-1049. lpp., 22. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Wählergruppe Gemeinsam*, 58. punkts).

24 Minēto interpretāciju neliek apšaubīt arī frāze "ievērojot katrā dalībvalstī spēkā esošos tiesību aktus, nosacījumus un procedūras", kas ietverta Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta sākumā, nedz arī tā 48. pants. Šos noteikumus nevar interpretēt tādējādi, ka tie ļauj dalībvalstīm pakļaut minētajā 23. panta 1. punktā paredzēto nediskriminācijas principu patvaļīgiem ierobežojumiem, kas atņemtu šim noteikumam tā būtību un tādējādi — jebkādu lietderīgu iedarbību (iepriekš minētais spriedums lietā *Pokrzeptowicz-Meyer*, 23. un 24. punkts, kā arī 2003. gada 8. maija spriedums lietā C-438/00 *Deutscher Handballbund*, *Recueil*, I-4135. lpp., 29. punkts).

25 Tāpat arī Kopienu un Krievijas partnerības līguma 27. pants neiestājas pret minētā līguma 23. panta 1. punkta tiešo iedarbību. Tas, ka 27. pantā paredzēts — 23. pants jāievieš, pamatojoties uz Sadarbības padomes ieteikumiem, — tā ieviešanā vai iedarbībā nepakļauj 23. panta piemērojamību jebkāda turpmāka pasākuma pieņemšanai. Ar 27. pantu minētajai padomei piešķirtā loma ir veicināt diskriminācijas aizlieguma ievērošanu, bet tā nav uzskatāma par tādu, kas ierobežo minētā aizlieguma tūlītēju piemērošanu (šajā sakarā skat. 1991. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-18/90 *Kziber, Recueil*, I-199. lpp., 19. punkts, un 1999. gada 4. maija spriedumu lietā C-262/96 *Sürül, Recueil*, I-2685. lpp., 66. punkts).

26 Secinājumu, ka Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktā paredzētajam nediskriminācijas principam ir tieša iedarbība, neapstrīd arī tā mērķis un raksturs.

27 Atbilstoši minētā līguma 1. pantam tā mērķis ir izveidot partnerību starp līgumslēdzējpusēm, lai veicinātu tostarp ciešu politisko attiecību izveidi starp līgumslēdzējpusēm, tirdzniecību un harmoniskas ekonomiskās attiecības, politiskās un ekonomiskās brīvības, kā arī pakāpenisku integrāciju starp Krievijas Federāciju un plašāku sadarbības zonu Eiropā.

28 Tas, ka minētais līgums tādējādi ir ierobežots ar partnerības izveidi starp līgumslēdzējpusēm, neparedzot asociācijas izveidi vai Krievijas Federācijas pievienošanos Kopienai nākotnē, nevar liegt attiecīgiem līguma noteikumiem to tiešo iedarbību. No Tiesas judikatūras izriet — gadījumā, ja līgums paredz sadarbību starp līgumslēdzējpusēm, daži no tā noteikumiem atbilstoši šī sprieduma 21. punktā minētajiem nosacījumiem var tieši noteikt personu tiesisko stāvokli (iepriekš

minētais spriedums lietā *Kziber*, 21. punkts; 1998. gada 15. janvāra spriedums lietā C-113/97 *Babahenini, Recueil*, I-183. lpp., 17. punkts, un 1998. gada 16. jūnija spriedums lietā C-162/96 *Racke, Recueil*, I-3655. lpp., 34.–36. punkts).

29 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāatzīst, ka Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktam ir tieša iedarbība, kā rezultātā personas, uz kurām tas attiecas, ir tiesīgas uz to atsaukties dalībvalstu tiesās.

Par Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktā paredzētā nediskriminācijas principa apjomu

30 Iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir līdzīgs jautājumam, kāds Tiesai tika uzdots un kā rezultātā tika pieņemts iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Handballbund*. Šajā spriedumā Tiesa atzina, ka Eiropas līguma par asociācijas izveidošanu starp Eiropas Kopienām un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Slovākijas Republiku, no otras puses, kas tika parakstīts 1993. gada 4. oktobrī Luksemburgā un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1994. gada 19. decembra Lēmumu 94/909/EOTK/EK/*Euratom* (OV L 359, 1. lpp; turpmāk tekstā — "Kopienas un Slovākijas asociācijas līgums") 38. panta 1. punkta pirmais ievilkums jāinterpretē tādējādi, ka tas profesionālam sportistam, kam ir Slovākijas pilsonība un kurš ir likumīgi nodarbināts dalībvalstī dibinātā klubā, aizliedz piemērot šīs valsts sporta federācijas pieņemtu noteikumu, atbilstoši kuram līgas vai kausa izcīņas spēlēs klubi var nosūtīt laukumā tikai noteiktu skaitu spēlētāju no trešajām valstīm, kas nav Līguma par EEZ dalībvalstis.

31 Kopienas un Slovākijas asociācijas līguma 38. panta 1. punkta pirmā ievilkuma redakcija ir šāda:

"Ievērojot katrā dalībvalstī spēkā esošos nosacījumus un noteikumus [..], darba ņēmēji, kam ir Slovākijas pilsonība, netiek diskriminēti savas pilsonības dēļ attiecībā uz darba nosacījumiem, atlīdzību vai atlaišanu, salīdzinot ar minētās valsts pilsoņiem."

32 Tiesa tostarp ir atzinusi, ka noteikums, kas ierobežo profesionālo spēlētāju skaitu, kuri ir attiecīgās trešās valsts pilsoņi, kas var piedalīties nacionālajās sacensībās, attiecas uz nodarbinātības nosacījumiem Kopienas un Slovākijas asociācijas līguma 38. panta 1. punkta pirmā ievilkuma izpratnē tiktāl, ciktāl tas tieši ietekmējis tāda profesionāla Slovākijas spēlētāja piedalīšanos līgas un kausa izcīņas spēlēs, kurš jau bijis likumīgi nodarbināts uzņemošajā dalībvalstī (iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Handballbund*, 44.–46. punkts).

33 Tāpat Tiesa ir atzinusi, ka EK līguma 48. panta 2. punkta (pēc grozījumiem — EKL 39. panta 2. punkts) interpretāciju tās 1995. gada 15. decembra spriedumā lietā C-415/93 *Bosman* u.c., *Recueil*, I-4921. lpp., atbilstoši kurai aizliegums diskriminēt pilsonības dēļ attiecas uz sporta asociāciju pieņemtiem noteikumiem, kas paredz nosacījumus, ar kādiem profesionāls sportists var veikt algotu darbību, un kas aizliedz pilsonības dēļ ierobežot spēlētāju skaitu, kuri spēlē var piedalīties vienlaicīgi, var attiecināt uz Kopienas un Slovākijas asociācijas līguma 38. panta 1. punkta pirmo ievilkumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Handballbund*, 31.–37. un 48.–51. punkts).

34 Jāatzīst, ka Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta redakcija ir ļoti līdzīga Kopienas un Slovākijas asociācijas līguma 38. panta 1. punkta pirmā ievilkuma redakcijai. Vienīgā būtiskā atšķirība šo divu noteikumu formulējumā ir frāzes "Kopiena un tās dalībvalstis nodrošina, ka Krievijas pilsoņi [..] netiek diskriminēti pilsonības dēļ [..]" un "darba ņēmēji, kam ir Slovākijas pilsonība, [..] netiek diskriminēti savas pilsonības dēļ [..]". Ņemot vērā šī sprieduma 22. un 23. punktā secināto — ka Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta formulējums skaidri, precīzi un bez nosacījumiem paredz diskriminācijas aizliegumu pilsonības dēļ, — iepriekš minētā atšķirība formulējumā nav šķērslis, lai attiecinātu Tiesas spriedumā lietā *Deutscher Handballbund* sniegto interpretāciju uz Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punktu.

35 Saprotams, pretēji Kopienas un Slovākijas asociācijas līgumam, Kopienas un Krievijas partnerības līguma mērķis nav izveidot asociāciju, lai konkrēto trešo valsti pakāpeniski integrētu Eiropas Kopienā, bet gan īstenot "pakāpenisku integrāciju starp Krieviju un plašāku sadarbības zonu Eiropā".

36 Tomēr ne no minētā partnerības līguma konteksta, ne no tā mērķa neizriet, ka šajā līgumā paredzēts piešķirt citu nozīmi "diskriminācijas aizliegumam pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātības nosacījumiem [..], salīdzinot ar minētās dalībvalsts pilsoņiem", nekā to, kas izriet no šo frāžu parastās izpratnes. Līdz ar to, tāpat kā Kopienas un Slovākijas asociācijas līguma 38. panta 1. punkta pirmais ievilkums, Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkts paredz dalībvalstī likumīgi nodarbinātu Krievijas pilsoņu tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi attiecībā uz nodarbinātības nosacījumiem tādā pat apjomā, kādā dalībvalsts pilsoņiem paredzētas EK līgumā, kas aizliedz jebkādu diskrimināciju pilsonības dēļ, kā tas ir pamata prāvā

un kā to līdzīgos apstākļos Tiesa ir atzinusi iepriekš minētajos spriedumos lietā *Bosman* un lietā *Deutscher Handballbund*.

37 Minētajos spriedumos lietās *Bosman* un *Deutscher Handballbund* Tiesa turklāt ir atzinusi, ka tāds noteikums kā pamata prāvā esošais attiecas uz nodarbinātības nosacījumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Handballbund*, 44.–46. punkts). Nav nozīmes tam, ka Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkts attiecas tikai uz nodarbinātības nosacījumiem, atlīdzību vai atlaišanu un tādējādi neattiecas uz noteikumiem saistībā ar pieeju darbam.

38 Turpinājumā ir jākonstatē, ka ierobežojums pilsonības dēļ neattiecas uz konkrētām spēlēm starp komandām, kas pārstāv attiecīgās valstis, bet gan uz oficiālām spēlēm starp klubiem un tādējādi — uz profesionālo spēlētāju veiktās darbības būtību. Kā Tiesa ir atzinusi, šādu ierobežojumu nevar pamatot sportiski apsvērumi (iepriekš minētie spriedumi lietā *Bosman*, 128.–137. punkts, un lietā *Deutscher Handballbund*, 54.–56. punkts).

39 Turklāt Tiesā iesniegtajos apsvērumos nav izvirzīts neviens cits arguments, kas objektīvi pamatotu atšķirīgu attieksmi starp profesionālu spēlētāju, kas ir kādas dalībvalsts vai Līguma par EEZ dalībvalsts pilsonis, no vienas puses, un profesionālu spēlētāju, kam ir Krievijas pilsonība, no otras puses.

40 Visbeidzot, kā jau konstatēts šī sprieduma 24. punktā, frāzes "ievērojot katrā dalībvalstī spēkā esošos tiesību aktus, nosacījumus un procedūras", kas ietvertas Kopienas un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkta ievaddaļā un šī līguma 48. pantā, nevar interpretēt tādējādi, ka tās ļauj dalībvalstīm patvaļīgi ierobežot pirmajā no šiem noteikumiem paredzēto nediskriminācijas principu, jo šāda interpretācija atņemtu šim noteikumam tā būtību un tādējādi — jebkādu lietderīgu iedarbību.

41 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild: Kopienu un Krievijas partnerības līguma 23. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas profesionālam sportistam, kam ir Krievijas pilsonība un kurš ir likumīgi nodarbināts dalībvalstī dibinātā klubā, aizliedz piemērot šīs dalībvalsts sporta federācijas pieņemtu noteikumu, atbilstoši kuram klubi nacionālā līmenī organizētās sacensībās var izmantot tikai ierobežotu spēlētāju skaitu no trešajām valstīm, kas nav Līguma par EEZ dalībvalstis.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Partnerības un sadarbības līguma starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Krievijas Federāciju, no otras puses, kas tika parakstīts 1994. gada 24. jūnijā Korfu un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1997. gada 30. oktobra Lēmumu 97/800/EOTK, EK, *Euratom*, 23. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas profesionālam sportistam, kam ir Krievijas pilsonība un kas ir likumīgi nodarbināts dalībvalstī dibinātā klubā, aizliedz piemērot šīs dalībvalsts sporta federācijas pieņemtu noteikumu, atbilstoši kuram klubi nacionālā līmenī organizētās sacensībās var izmantot tikai ierobežotu spēlētāju skaitu no trešajām valstīm, kas nav Līguma par EEZ dalībvalstis.

[Paraksti]